

Gelukkig werkt de omgeving mee

LUDO, VADER VAN EEN ZOON MET PSYCHOSES

Ludo's zoon kampt met psychoses. Goede contacten met een van de psychologen helpen Ludo door een moeilijke periode én bij het nemen van een belangrijke beslissing. Raad die Ludo nooit meer zal vergeten. Nu Ludo's zoon niet meer terecht kan in een instelling, lukt het dankzij diens omgeving toch om alleen te wonen. Vooral de lokale huisartsengroep speelt daarin een belangrijke rol.

Achteraf beseft Ludo dat de eerste symptomen zich voordeden toen zijn zoon een jaar of dertien was. Op school ging het niet zo vlot. De leerkrachten schatten zijn zoon in als een goede middenmoter. Toch heeft Ludo's zoon zelfs geen diploma lager middelbaar als hij de schoolbanken verlaat.

Ludo vertelt dat zijn zoon na wat interim-werk snel aan zijn legerdienst begon. Dat jaar noemt hij een van de beste die hij zich kan herinneren: voor het eerst sinds lang zonder noemenswaardige problemen.

Na die legerdienst kan Ludo's zoon uiteindelijk via een familielid aan de slag bij de Post. Alles lijkt nog steeds goed te gaan, hij heeft een vaste vriendin met wie hij op reis vertrekt. Terug van vakantie beginnen de problemen en stelt men vast dat Ludo's zoon lijdt aan psychoses. Hij komt terecht in de hulpverlening. Hij is op dat moment 23 jaar.

Familieleden krijgen niet altijd veel begeleiding, zegt Ludo. Hij heeft geluk gehad: het contact tussen hem en de persoonlijke begeleider van zijn zoon was altijd goed. Daardoor kon Ludo zijn zoon ook thuis beter opvangen, in de periodes dat die naar een dagkliniek ging.

Steun in zijn directe omgeving vond Ludo niet veel. Mensen vragen wel hoe het gaat, maar luisteren vaak niet echt, zegt Ludo. Je ziet dat volgens hem in hun ogen. Er zijn uitzonderingen natuurlijk.

Zo'n uitzondering was een van de vele psychologen die in de loop der jaren Ludo's zoon begeleidde. Die betrok niet alleen heel de familie, wat toen bijna revolutionair was. Hij werd ook een beetje een vertrouwenspersoon voor Ludo in die periode.

Twee momenten in het bijzonder herinnert Ludo zich nog levendig.

De problemen met hun zoon zorgden er mee voor dat het huwelijk van Ludo en zijn vrouw

spaak liep. Hij ging hierover te rade bij de psycholoog in kwestie en die antwoordde dat Ludo zijn leven kleiner moest maken en zich moest focussen op een beperkte omgeving: werk, huis en tuin. Zo slaagde Ludo erin zich te herpakken, én hij hield er een liefde voor tuinieren aan over.

Toen hij een nieuwe partner leerde kennen en de kans kreeg om met haar voor een jaar naar Canada te vertrekken, sprak hij de man opnieuw aan. Aarzelend, want doe je dat wel – een kind dat op je rekt, achterlaten? Het gesprek was kort, de raad gedecideerd: “zeker doen!”.

Bij Similes vond Ludo een luisterend oor. Praten met mensen die echt begrijpen wat je doormaakt, is veel gemakkelijker. Zij blijven ook luisteren. Ludo is niet wrang over het gebrek aan begrip in zijn omgeving, hij begrijpt dat het niet eenvoudig is. Met de contacten binnen Similes had hij voldoende steun. Hij heeft er ook veel geleerd over zichzelf en hoe hij met de situatie om kon gaan.

Intussen is Ludo's zoon 48. Recent zijn er allerlei fusies gebeurd in de instelling waar hij begeleid werd. Daardoor is zijn afdeling verdwenen. Een plaats in een nieuwe afdeling is er niet.

“De psychiatrie heeft hem uitgespuwd”, noemt Ludo dat een beetje schamper.

Ludo's zoon woont momenteel alleen. Niet evident: er speelt ook middelenafhankelijkheid (tabak, alcohol en pijnstillers).

Gelukkig werkt de omgeving mee, is er een beetje een sociaal vangnet. Ludo is vol lof over de huisartsenpraktijk. Zij volgen zijn zoon op. Ook de plaatselijke apotheker is betrokken: die geeft geen pijnstillers mee zonder voorschrift.

Ook aan sociale contacten ontbreekt het niet. Ludo's zoon is welkom in het buurtcafé. Hij wordt er aanvaard en kan er een babbel doen. Tegelijkertijd houdt de cafébaas mee een oogje in het zeil. Ook als het gaat over alcoholgebruik.

Ludo heeft altijd verschillende engagementen opgenomen. Hij is blij dat hij “niet in de zetel is gaan zitten janken”. Hij heeft een uitgesproken mening over de ontwikkelingen in de zorgsector. Hij pleit onder andere voor een wijkwerking, en stelt vast dat hij zelf zijn burens eigenlijk te weinig kent.

Tip van Ludo

“De familie van psychisch kwetsbare mensen kan niet alle zorgen op zich nemen. Ook als vriend of collega, zelfs als verre kennis, kan je met kleine ingrepen helpen om het dagelijkse leven in goede banen te leiden”.

“Ik kreeg de kans om een jaar naar Canada te trekken. Maar wat met de verantwoordelijkheid die ik voelde voor mijn zoon? Na een familietherapie besprak ik dit kort met de psycholoog. Zijn antwoord: zeker doen! Een gesprek van amper 2 minuten, maar de beste raad die ik ooit kreeg...”

